

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Milan Morava v právnej veci žalobcu: **L., s.r.o., S.**, zastúpený: *JUDr. M. K., advokátom, M.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/11936-101484/2009/990723-r zo dňa 09. septembra 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/71/2009-29 zo dňa 07. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/71/2009-29 zo dňa 07. septembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

I.

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/11936-101484/2009/990723-r zo dňa 09.09.2009, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Vranov nad Topľou č. 744/230/15816/09/Kasa zo dňa 22.05.2009. Uvedeným dodatočným platobným výmerom správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2005 v sume 11.226,84 € podľa § 44

ods. 6 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.).

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že pri vydávaní dodatočného platobného výmeru vo vzťahu k dani z príjmu správca dane postupoval v súlade so základnými zásadami daňového konania, objasňoval všetky skutočnosti, ktoré by mohli svedčiť v prospech, ale aj v neprospech daňového subjektu, teda žalobcu. Z výpovedí konateľov spoločností (S., spol. s r.o., a D., s.r.o.), ktorými mali byť vystavené faktúry a ktoré boli žalobcom zúčtované ako výdavky do daňových nákladov bolo zistené, že tieto faktúry nimi neboli vystavené. Žalobca napriek svojmu tvrdeniu o vykonaní prác, aj ich úhrade, nepredložil žiaden relevantný dôkaz preukazujúci túto skutočnosť.

K námietke žalobcu, že bol daňovými orgánmi odmietnutý jeho návrh na výsluch svedka, prvostupňový súd zdôraznil, že aj počas daňovej kontroly má daňový subjekt podľa § 15 ods. 5 písm. c/ a e/ zákona č. 511/1992 zaručené právo vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným správcou dane, ako aj navrhovať dôkazné prostriedky a žiadať ich vykonanie. Podľa odseku 6 § 15 uvedeného zákona má daňový subjekt vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane povinnosť predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dostupné dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety § 15 zákona č. 511/1992 Zb. Žalobca ale nespĺnil podmienku vyplývajúcu z ustanovenia § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb., t.j. vyjadriť sa k protokolu do 8 pracovných dní od doručenia výzvy správcu dane. Správca dane postupoval správne, ak neakceptoval obsah vyjadrenia žalobcu k protokolu a tým aj návrh na doplnenie dokazovania v priebehu výkonu kontroly v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 511/1992 Zb.

Prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobca v prejednávanej veci neunesol dôkazné bremeno. Z obsahu pripojených administratívnych spisov mal prvostupňový súd preukázané, že správca dane zaobstaral dostatočné množstvo dôkazných prostriedkov, ktorých vierohodnosť nebola žalobcom vyvrátená (výsluchy konateľov spoločností S., spol. s r.o., a D., s.r.o., a jej účtovná evidencia). Správca dane teda dospel k správne záveru, keď dodatočným platobným výmerom vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2005 v sume 11.226,84 € z dôvodu, že daňový subjekt riadne nepreukázal zúčtované daňové náklady, čím porušil ustanovenia § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 595/2003 Z.z.)

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie, v ktorom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) napadnutý rozsudok podľa § 220 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zmenil a žalobe vyhovel. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania. Podľa názoru žalobcu súd prvého stupňa dospel

na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ďalej žalobca uviedol, že najmä pre spoločnosť T., a.s., vykonával osobne alebo cez sprostredkovateľské zmluvy alebo v rámci subdodávok zemné práce na stavbách hlavne v Prešovskom a Košickom kraji. Práce, ktoré sú uvedené vo faktúrach boli riadne dodávateľom S., spol. s r.o., z Košíc vykonané, prevzaté a bolo za ne zaplatené. Faktúry od dodávateľa D., s.r.o., boli vystavené podľa skutočne vykonaných prác a bolo za nich riadne zaplatené. Žalobca uviedol, že nepozná Ing. E. K., pretože za obe spoločnosti (D., s.r.o., S., spol. s r.o.) boli tieto zákazky pre žalobcu sprostredkované pánom K.T., bytom T. K.T. doniesol faktúry, pokladničné doklady a prevzal peniaze, nebol teda dôvod uvedeného svedka v konaní nevypočúť a jeho výsluchu sa žalobca aj domáhal. Žalobca nesúhlasí so stanoviskami konateľov spoločností D., s.r.o., a S., spol. s r.o., že faktúry neboli vystavené, nakoľko si žalobca vždy riadne overí to, či práce boli vykonané, účtované v súlade s dohodou alebo príslušnými cenníkmi a následne odberateľom riadne prevzaté.

Žalobca sa nestotožnil s názorom prvostupňového súdu, že správca dane pri vydávaní dodatočného platobného výmeru postupoval v súlade so základnými zásadami daňového konania, objasňoval všetky skutočnosti, ktoré by mohli svedčiť v prospech, ale aj v neprospech daňového subjektu. Domáhal sa výsluchu svedka, ktorý však nebol vypočutý, predložil originálne doklady a poukázal na to, že protokol o daňovej kontrole je v zmysle § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. len jedným z dôkazných prostriedkov v daňovom konaní.

Nestotožnil sa ani so všeobecným konštatovaním prvostupňového súdu, že limitom prieskumu napadnutého rozhodnutia je zistenie, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Dodržanie tohto princípu by znamenalo, že v danej veci postačuje zistenie, že napadnuté rozhodnutie je správne a zákonné, pretože žalovaný správny orgán v danej veci aplikoval zákon č. 511/1992 Zb. Iný právny predpis nebolo na danú právnu vec možné aplikovať. Účelom preskúvacieho konania je podľa žalobcu aj preskúvanie postupu správneho orgánu a spôsobu aplikácie konkrétnych inštitútov daňového konania. Prvostupňové, ako aj odvolacie správne konanie tvoria jeden celok, postavenie a úlohy správnych orgánov v každom z týchto stupňov sú jasne definované zákonom, pričom § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) umožňuje odvolaciemu orgánu doplniť doterajšie konanie, pokiaľ je to nevyhnutné, poprípade zistené vady odstrániť (rozhodnutie najvyššieho súdu 1Sža 3/2008). Uvedené rozhodnutie je možné podľa žalobcu primerane analogicky aplikovať aj na danú právnu vec, teda aj na daňové konanie.

Tvrdenie o neunesení dôkazného bremena neobstojí len z toho dôvodu, že nebola dodržaná lehota na vyjadrenie sa k protokolu o daňovej kontrole. Protokol o daňovej kontrole predstavuje len jeden z dôkazných prostriedkov v daňovom konaní. V rámci odvolacieho konania môže odvolací orgán výsledky daňového konania dopĺňať, odstraňovať chyby konania alebo toto doplnenie alebo odstránenie chýb uložiť správcovi dane s určením

primeranej lehoty. Na výsluchu svedka žalobca trval aj v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru. Odvolací orgán však navrhnutého svedka nevypočul.

Na záver svojho odvolania žalobca poukázal na iné rozhodnutia najvyššieho súdu 4Sž 66/01, 4Sž 114/01 a uviedol, že predpokladom na zistenie, ktoré má byť podkladom na rozhodnutie daňového orgánu je, že daňovému subjektu bude poskytnutá príležitosť splniť svoju dôkaznú povinnosť, navrhnúť, vykonať dôkazy, ktoré zo svojej pozície súkromnoprávnej osoby nemôže zabezpečiť, vyjadriť sa ku zisteným skutočnostiam a k spôsobu ich získania. Nedodržanie tohto procesného postupu je nielen ohrozením účelu daňového konania, ale predovšetkým porušením práv daňového subjektu, ktoré mu výslovné zákon priznáva.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že záver krajského súdu vo vzťahu k neuznaniu výdavkov žalobcu z faktúr od dodávateľa žalobcu S., spol. s r.o., a D., s.r.o., ako výdavkov daňových považuje za správny, pretože správcom dane zistený skutkový stav v dostatočnom rozsahu odôvodňuje nesplnenie zákonných podmienok uznania týchto výdavkov, ako výdavkov daňových v nadväznosti na ustanovenie § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. K tomuto záveru daňové orgány dospeli aplikáciou ustanovení § 29 ods. 2, 3 a 4 zákona č. 511/1992 Zb. s tým, že žalobca v tomto smere dôkazné bremeno podľa § 29 ods. 8 uvedeného zákona neunesol. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že krajský súd neskúmal podstatu veci a iba zhodnotil dokazovanie žalovaného, keďže, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, krajský súd skúmal, či žalobcom uplatnené výdavky za daného zisteného skutkového stavu veci (dôkazy predložené žalobcom a vykonané správcom dane) spĺňajú atribút daňových výdavkov v zmysle § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z. a či vo vzťahu k týmto zákonným podmienkam žalobca uniesol dôkazné bremeno.

Žalovaný ďalej poukázal na zmysel inštitútu daňovej kontroly, ktorej priebeh je stanovený v § 15 a nasl. zákona č. 511/1992 Zb., kde sú okrem iného určené práva a povinnosti daňových subjektov aj vo vzťahu k poskytnutiu príležitosti splniť si svoju dôkaznú povinnosť (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.). Zároveň je v zákone určená presná časová hranica na realizáciu týchto práv, ide o lehotu, ktorej zmeškanie nie je možné odpustiť (§ 15 ods. 5 v spojení s § 15 ods. 10 uvedeného zákona). Návrh na doplnenie dokazovania uvedený v odvolaní žalobcu, odvolací správny orgán neakceptoval z toho dôvodu, že v danom štádiu konania je odvolávajúci sa oprávnený už iba namietat nezákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Daňové konanie, na rozdiel od správneho konania upraveného správnym poriadkom, je špecificky upravené zákonom č. 511/1992 Zb. v tom, že v zmysle inštitútov daňového konania to nie je konanie vyšetrovacie, ale konanie prejednávacie, a preto nie je možné aplikovať ustanovenie § 48 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., aký požadoval žalobca. Závety rozhodnutia Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky 1Sža 3/2008 nemajú v prejednávanej veci význam, lebo súvisia práve s ustanovením § 59 ods. 1 Správneho poriadku.

Na záver svojho vyjadrenia žalovaný uviedol, že správca dane prihliadol na všetko, čo v priebehu kontroly vyšlo najavo, v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov hodnotil všetky dôkazy predložené daňovým subjektom aj správcom dane vykonané, aby dospel k záveru, že neuznal uplatnené výdavky ako výdavky daňové. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/71/2009-29 zo dňa 07.09.2010 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods.1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p., v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce (§ 246c O.s.p. v spojení s § 212 O.s.p. a nasl.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, www.supcourt.gov.sk a dospel k záveru že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z. daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, 1) výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 15 ods. 6 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane povinnosť predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety (8 pracovných dní).

Podľa § 15 ods. 10, veta druhá zákona č. 511/1992 Zb. kontrolovaný daňový subjekt je oprávnený písomne sa vyjadriť k protokolu najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa jeho doručenia. Zmeškané lehoty nemožno odpustiť.

Podľa ods. 1, 2 § 76 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov platiteľ je povinný uchovávať kópie faktúr, ktoré vyhotovil alebo ktoré boli vyhotovené v jeho mene zákazníkom alebo inou osobou, originály všetkých prijatých faktúr a faktúr podľa § 71 ods. 9 a § 72 ods. 3 po dobu desiatich rokov nasledujúcich po roku, ktorého sa týkajú. Uchovávať prijaté faktúry je povinná aj zdaniteľná osoba, ktorá nie je platiteľom, a právnická osoba, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, po dobu desiatich rokov nasledujúcich po roku, ktorého sa týkajú.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Z obsahu pripojených administratívnych spisov Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že žalovaný oznámením č. 744/320/39197/2008/Orsa zo dňa 07.10.2008 žalobcovi oznámil, že dňa 05.11.2008 začne v priestoroch daňového subjektu L., s.r.o. daňovú kontrolu. O výsledku zistenia daňovej kontroly bol spísaný protokol č. 744/320/11631/2009/Orsa zo dňa 14.04.2009 a následne vydal správca dane dodatočný platobný výmer č. 744/230/15816/09/Kasa zo dňa 22.05.2009, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2005 v sume 11 226,84 €.

Daňovou kontrolou bolo zistené, že žalobca zúčtoval do daňových nákladov na účet 518 – ostatné služby, v celkovej sume 1 042 000,-- Sk a to faktúrami na zemné práce od dodávateľa S., spol. s r.o., Košice. Správca dane prostredníctvom dožiadaného Daňového úradu Košice III. zabezpečil výsluch konateľa spoločnosti S., spol. s r.o., H. G., ktorý uviedol, že od roku 2002, kedy prevzal spoločnosť, firma nevykonáva žiadnu ekonomickú činnosť, nevystavil žiadne účtovné doklady, nemá ani razítko firmy a nevlastní žiadne spisy. Faktúry pre spoločnosť L., s.r.o., nevystavil, nedošlo k dodaniu prác uvedených na faktúrach, nevlastní razítko, ktoré je na faktúrach a podpisy nie sú jeho. Konateľ spoločnosti ďalej uviedol, že neexistuje žiadna iná osoba, ktorá je splnomocnená zastupovať spoločnosť, resp. konať v mene spoločnosti. Správca dane zistil, že predmetné faktúry neboli vystavené daňovým subjektom. Daňový subjekt nevykonáva žiadnu ekonomickú činnosť a po roku 2001 neboli podané žiadne daňové priznania k dani z príjmov právnickej osoby.

Ďalej bolo daňovou kontrolou zistené, že žalobca zúčtoval do daňových dokladov na účet 518 – ostatné služby celkovú sumu 733 000,-- Sk faktúrami za zemné práce

od dodávateľa D., s.r.o. Dožiadaným daňovým úradom Košice I. správca dane zabezpečil výsluch konateľky spoločnosti D., s.r.o., Ing. E.K., ktorá uviedla, že príslušné faktúry spoločnosť nevystavila, čo preukázala predložením zoznamu vystavených faktúr za rok 2005. Konateľka potvrdila, že podpisy na faktúrach nie sú podpismi konateľov tejto spoločnosti, pečiatka na faktúrach nepatrí firme D., s.r.o.,. Taktiež uviedla, že o spoločnosti L., s.r.o., nepočula a nikdy s ňou nespolupracovala. K uvedeným skutočnostiam sa konateľ žalobcu písomne vyjadril listom zo dňa 20.02.2009, kde uviedol, že práce na faktúrach boli skutočne vykonané a bolo za nich zaplatené. Ing. E.K. nepozná, pretože za spoločnosť D., s.r.o. vystupoval iný konateľ.

Z administratívneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že správca dane konštatoval porušenie § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z.z. tým, že žalobca riadne nepreukázal zaúčtované daňové náklady a v zmysle § 17 ods. 2 písm. a/ uvedeného zákona zvýšil základ dane o sumu 1 755 000,-- Sk. Žalovaný nepovažuje zaúčtovanie dokladov v účtovníctve za dostatočné, a to tak z pohľadu zákona č. 595/2003 Z.z., ako aj z pohľadu zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatuje, že zákonnou podmienkou, aby mohol byť výdavok považovaný aj za daňový výdavok je, aby bol preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov daňovníka. K preukázaniu výdavkov na vykonanie prác je potrebné okrem preukázania zúčtovania výdavkov a daňových dokladov, preukázať aj skutočné realizovanie týchto prác tak, ako je to uvedené vo faktúrach. Z vykonaného zisťovania však vplynulo, že žalobca preukázal náklady len dokladmi – faktúrami a výdavkovými pokladničnými dokladmi, ktoré ako sa preukázalo, vystavené dodávateľmi uvedenými na týchto dokladoch neboli.

Správca dane predvolal p. K.T., ktorého navrhol vo veci vypočítať žalobca, avšak svedok si zásielku neprevzal a zásielka bola poštou vrátená správcovi dane s označením, že adresát je neznámy. Z uvedeného dôvodu vypočítanie svedka nebolo možné. Správca dane v danom prípade zohľadnil a zhodnotil všetky skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie daňovej povinnosti, v priebehu daňovej kontroly využil všetky dostupné prostriedky, ktoré mal k dispozícii – miestne zisťovania, dožiadania iným správcom dane, postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a dbal na práva daňového subjektu. S výsledkami správcu dane bol daňový subjekt oboznámený a mal možnosť k svojim tvrdeniam predkladať všetky dostupné doklady a dôkazy. Žalobca nepreukázaním nákladov zahrnutých do základu dane porušil ustanovenia § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z., v dôsledku čoho správca dane odôvodnene zvýšil základ dane o celkovú sumu 1 775 000,-- Sk.

Správca dane prerokoval s daňovým subjektom protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly, ktorý bol podpísaný dňa 14.05.2009. Keďže daň zistená po daňovej kontrole sa odlišovala od dane uvedenej v daňovom priznaní, správca dane vydal dňa 22.05.2009

odatočný platobný výmer, ktorým vyrubil daňovému subjektu rozdiel dane. Správca dane tak postupoval v súlade s § 44 ods. 4 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb.

Ďalej z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol vyzvaný na vyjadrenie sa k protokolu na jeho prerokovanie výzvou zo dňa 16.04.2009, ktorá bola doručená právnomu zástupcovi žalobcu dňa 23.04.2009. Z výzvy vyplýva, že žalobca bol poučený, že podľa § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. môže svoje písomné vyjadrenie k protokolu predložiť najneskôr do 8 pracovných dní odo dňa jeho doručenia a že prípadné zmeškanie lehoty nie je možné odpustiť. Vyjadrenie k protokolu bolo právny zástupcom žalobcu doručené Daňovému úradu vo Vranove nad Topľou dňa 14.05.2009. Právny zástupca v ňom navrhol vypočuť p. K. T..

Dňa 14.05.2009 bola spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní, kde bolo konštatované, že písomné vyjadrenie k protokolu nebolo predložené do 8 pracovných dní, zmeškanie lehoty nie je možné daňovému subjektu odpustiť, a teda správca dane na základe toho nemení výsledok daňovej kontroly.

Odvolačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, keďže napadnutý rozsudok so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, obsahuje dostatok dôvodov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

Odvolačný súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu, podľa ktorej správca dane pri vydávaní dodatočného platobného výmeru vo vzťahu k dani z príjmu postupoval v súlade so základnými zásadami daňového konania a objasňoval všetky skutočnosti, ktoré by mohli svedčiť v prospech, ale aj v neprospech žalobcu.

Spoločnosti S., spol. s r.o., a D., s.r.o., nemali vo svojich účtovných evidenciách faktúry, na ktoré poukazoval žalobca a z výsluchu konateľov uvedených spoločností vyplynulo, že pečiatky na faktúrach nepatria ani jednej zo spoločností a ani podpisy na faktúrach nepatria konateľom uvedených spoločností. V prejednávanej veci si žalobca nesplnil svoju povinnosť, riadne nepreukázal svoje tvrdenia a ani nevyvrátil vierohodnosť dôkazných prostriedkov, ktoré si zaobstaral správca dane. Ak by spoločnosti S., spol. s r.o., a D., s.r.o., vyhotovili faktúry uvádzané žalobcom, potom by ich museli mať uchované vo svojej účtovnej evidencii, čo sa však nepreukázalo.

Žalobca svoje písomné vyjadrenie k protokolu o výsledku daňovej kontroly, spolu s návrhom na doplnenie dokazovania – výsluch K. T., predložil po lehote určenej vo výzve zo dňa 16.04.2009 a keďže zmeškanie takejto lehoty nie je možné odpustiť (§ 15 ods. 10 zákona

č. 511/1992 Zb.), ide o lehotu prekluzívnu, nebolo možné na návrh na doplnenie dokazovania prihladať.

Daňové konanie je osobitným druhom konania, preto v danom prípade nebolo možné aplikovať zásadu uplatňovanú v správnom konaní, na ktorú odkazuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sža 3/2008, na ktoré odvolateľ poukazoval odkazujúc na § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb. Už počas daňovej kontroly mohol žalobca využiť svoje právo vyjadriť sa ku skutočnostiam a navrhnúť dôkazné prostriedky a žiadať ich vykonanie v zmysle § 15 ods. 5 písm. c/ a e/ zákona č. 511/1992 Zb., čo však v zákonnej lehote nevyužil. Poukazujúc na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/71/2009-29 zo dňa 07.09.2010 z dôvodu jeho vecnej správnosti.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 07. decembra 2010

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD. v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková